

Öğrencisiz Öğretmenler Günü Kutlaması

Olmaz, olmaz demeyin!. Hayatta söylenen her şey bir şekilde oluyor. 1910 yılında Maarif Nazırı olan Emrullah efendi şaka ile diğer nazır arkadaşlarına “ **Şu okullar olmasa bu bakanlığı idare etmek ne kadar güzel olurdu.**” demiş. Yüz otuz yıl önce şaka ile söylenen söz işte iki senedir gerçek oldu. Okullar suyu çekilmiş göle döndüler. Öğrencisini seven, mesleğinin aşığı iyi bir tarihçi genç meslektaşım Sayın Mustafa Oral bey kardeşimin öğrencisiz sınıfın boş kürsüsünde mahzun mahzun otururken ” **O günler gelecek mi**” dercesine üzüntüsü, yılar önce şaka da olsa söyleneni çok güzel bir şekilde ifade ediyor. Sayın hocamıza “ **İnşallah en kısa zamanda** “ diyerek konumuza dönelim..

Gerek 24 Kasım 1928 öncesi, gerekse 24 Kasım 1981 den sonra Öğretmenler günü ile ilgili çok şeyler söylendi ve söylenmeye de devam ediyor. Ben de bugüne kadar sizin bildiklerinizi ve dinlediklerinizi anlatarak kıymetli zamanlarınızı almak istemiyorum. Yarım asır yaşadığım kırıntılardan söz edeceğim. Sizin de bildiğiniz iki olayı ve benim de yaşadığım yüzlerce olaydan bir tanesini anlatarak yazıma girmek istiyorum.

1- İslam âleminin ünlü âlim ve öğretmenlerinden Gazali, Bağdat sokaklarında karşılaştığı bir öğrencisinin selamına mütebessim bir sima ile karşılık verir. Kapılarının önünde oturan iki yaşlı kadından biri diğerini dirseğiyle dürter ve der ki “ **Bu bir öğretmendir**” “ **Nereden biliyorsun?**” diyen arkadaşına “ “**Gülüştünden bildim**” der.

Sevgili okurlarım öğretmen ile öğrenci arasındaki muhabbet; ne usta ile çırak, ne amir ile memur, ne de asker ile komutan arasında vardır. Bu muhabbeti yıllarca yudumlayan bir öğretmen olarak yaşadıklarımı özellikle mesleğimizin başında olan genç meslektaşlarıma söylüyorum. Öğrencinizi sevin ki sevinin. Yine aynı Gazali öğrencilerine icazet verip medreselere gönderirken “ **Gençler önce kendinizi sevdiren ki öğrenciler de dersinizi sevsin**” İşte bugün okullarda gördüğümüz çıplak bir gerçek. Öğrenci öğretmeni seviyorsa dersini de seviyor, öğretmeni sevmiyorsa dersini de sevmiyor. Yaşadığım örneklerin hangi birini anlatayım?

2- Resim öğretmeni öğrencilerine serbest çalışma izni verir ve der ki herkes kendini etkileyen veya hoşuna giden bir resmi yapsın. Öğrenciler ders sonunda yaptıkları resimleri öğretmenine göstermeye başlarlar. Kimisi kuş, kimisi dağ, kimisi çiçek resmi yaparak yaptıkları resmi öğretmenlerine gösterirler. Öğrencinin biri de el resmi yapar ve öğretmenine resmini teslim eder. Öğretmen “ **Oğlum bu el babanın mı yoksa annenin eli mi?** diye sorar. Öğrenci “ **Hocam bu senin elin**” der. Öğretmen:

“ hayrola neden benim elim? Dediğinde “ **Hocam benim babam yok. Geçen dersimizde benim başımı okşamıştın, çok hoşuma gitmişti. Onun için sizin elinizi çizdim**” diye cevaplar.

Bu olayın benzerini görev yaptığım Özel Hedef Kolejinde ayısını bire bir ben de yaşadım. 40 dakika olarak tespit edilen ders saati içinde öğrencinin azami dikkati 20 dakikadır. 20 dakikadan sonra öğrencinin dikkati zayıflar. Benim bir âdetim vardır 20 dakika sonra ya dersle ilgili ya da ders dışı edep sınırlarını aşmayan bir fıkra anlatır sınıfın dikkatini canlandırdıktan sonra dersime canlı bir şekilde devam ederim. Dersine girdiğim bir sınıfta öğrencinin dikkati dağıldı ve uyuklamaya başladı. Hemen gittim boynunu hafifçe sıktıktan sonra kulağına “ **Aramızda kalsın sınıfın en yakışıklısı sensin** “ diye başkalarının duyamayacağı şekilde fısıldadım. Baktım ki diğer dikkat dağınıklığı olan öğrenciler benim öğrencinin kulağına ne söylediğimi merak ederek pür dikkat kesildiler. Ders zili çaldı. Dershaneden çıkıp öğretmenler odasına gitmeden bir öğrenci salonda önüme geçti. “ **Hocam benim boynumu da sık**” dedi “ **Neden?** “ dediğimde “ **Arkadaşımın çok hoşuna gitmiş**” dedi. Ben de, onun da boynunu sıktım ve dedim ki. “ **Sen de okulun en yakışıklısısın**” dediğimde öğrencinin gözündeki pırıltı hala gözlerimin önündedir. Sonra bu öğrencinin dosyasını incelediğimde küçük yaşta trafik kazasında babasını kaybeden yetim bir çocuk olduğunu gördüm.

Acı biberin tatlı hikâyesi de Soma da Soma belediyesi adana kurduğum **SOBEM** dershanesinde geçti. Pazardan biber aldığım pazarcıya: “ **Ben acısız yemek yiyemiyorum. Geçen hafta verdiğin biberler acı çıkmadı** “ dedim. Ve en acısından pazarcıdan acı biber istedim. Birkaç gün sonra elinde siyah torba olan Eda Erol adlı öğrencim kapıyı çaldı ve mahcup bir şekilde odama girdi. “ Hayırdır Eda izin mi istiyorsun?” dediğimde, “ Hayır hocam” dedi. “ Peki ne istiyorsun?” dediğimde, “ **Hocam! Annem sana acı biber gönderdi.**” “ Nereden icap etti “ dediğimde “ **Siz geçen gün pazarcıdan acı biber istiyordunuz ben de arkanızda idim. Eve geldim anneme söyledim annem de bu acı biberleri size gönderdi.**” dediğinde inanılmaz duygulandım.

1970 yılında görev yaptığım Biga İmam-Hatip Lisesi’nde bir öğrencime derste başarısından dolayı “ **Gelecekte büyük adam olmasını umduğum Mehmet Öztürk’e başarı dileklerle**” diye bir kitap hediye etmişim. İstanbul’a seminere gittiğimde 49 yıl sonra İstanbul’da beni bularak “ **Hocam büyük adam geldi**” diyerek elimi öptü yine eski öğrencim SSK Şube Müdürü Hüseyin Fazlı ile birlikte. Yıllar önce “ **Büyük adam olacağını umduğum** “ ifadesi kendisini motive

ettiğini, doktor olduğunu ve İstanbul'da Özel bir hastanenin ortağı olduğunu söyledi. Bu çocuk, olabildiğince dar gelirli bir köy çocuğu idi. Dumlupınar üniversitesinin davetlisi olarak gittiğim Üniversitenin mavi salonunda konferansımdan önce Manisa Lisesi'nden öğrencim Doç. Dr. Cenk Yoldaş'ın konferansından önce Dekan Atalay Bursalıoğlu'ndan müsaade alıp kürsüye çıkarak : **“ Arkadaşlar ben dar gelirli bir ailenin çocuğu olarak Manisa Lisesinde okurken, amcamı kaybettim. Aile olarak sıkıntıya düştük ve ailem okuldan ayrılarak çalışmamı istedi. Tam okulu bırakma aşamasında iken, bir gün sınıftan nöbetçi öğrenci vasıtasıyla şu anda biraz sonra tecrübelerini bizimle paylaşacak olan müdürüm Kadir Keskin hocam çağırdı ve bana bu saman kağıdına yazılı çerçevesi “ÖĞRENCİ ŞEREF BELGESİ”ni verdi. Bu şeref belgesindeki ifadeler inanılmaz bir şekilde motive etti. Eğer bugün, bu üniversitede ders veren bir hoca olarak bulunuyorsam bana verilen bu belge sayesinde.”** diyerek gelip elimi öpmesinin verdiği manevi hazzı bu satırlara dökmekten acizim Daha başka boya sandığından elçilik makamına, Sobem'de oyuncak araba, Hocam ya katil olacağım, ya mezara gideceğim, Güzel gözlü Kız, Bira içen kız öğrencim, Çağdaş Velim, Öğretmenim arkadaşlarımla saçlarını kesme vs gibi yarım yüzyılın anılarını bu satırlara sığdırmam mümkün değil. Merak eden okuyucularım **“ Sitemden “Okul Müdürlüğünün Günlüğünden “ adlı kitabımdan okuyabilirler.**

Bu ülkede oynanan oyunlar ne zaman sona erecek bilmiyorum. Ama her kirli oyunun altında da İranlıların deyimiyle büyük şeytan Amerika olduğunu da artık bilmeyen kalmadı sanırım. 12 Eylül oldu. Kavgalar, ölümler ve öldürmeler bıçak gibi kesildi. Okullara askeri disiplin getirildi. Her sabah ders başlamadan önce beden eğitimi öğretmenlerin öncülüğünde yarım saat öğretmen ve öğrenciler topluca spor yapılması, öğrencilerin de asker traşı gibi traş olmaları talimatı geldi. Ve bu işleri denetleme ilgili bir de rütbeli astsubay görevlendirildi. Biz de her pazartesi elimizde makasla öğrenciyi karşılar olduk. Gel zaman git zaman Fatma Yaşar adlı öğrencimiz kanser hastalığına yakalandı. Sağlığına katkı olsun diye arkadaşlarının topladığı parayı vermek üzere evine gittik. Fatma son günlerini yaşamasına rağmen bizi görünce gözü ışıldadı ve çok sevindi. Ziyaretimizi tamamlayıp ayrılırken **“ Hocam sizinle ben yalnız görüşmek istiyorum”** dedi. Anne- babasının da çıkmasını istedikten sonra yalnız kaldığımız odada **“ Hocam arkadaşların saçını kesme!”** dedi. **“ Hayırdır Fatma “** dediğimde **“ Arkadaşım çok üzüldü.”** dedi. Başında tek tel saç kalmayan Fatma, kendi saçları için değil, erkek

arkadaşının saçını kestiğim için ölüm döşeginde onun üzüntüsünü taşıyordu. “ (Nitekim ziyaretimizden 11 gün sonra da rahmetli oldu.) **Söz Fatma bundan sonra makası elime almayacağım**” dedim ve almadım. Kardeş okul ilişkileri nedeniyle Almanya'ya gittiğimde yaptığımız işin ne kadar anlamsız olduğunu anladım. Şimdi saçını kestiğim öğrencilerime rastladığımda helalleşerek özür diliyorum. Yazımı Manisa'nın eğitim çınarlarından 44 yıl bil fiil hizmet yaparak emekli olan Veli Aslanbaba arkadaşımın bir anısıyla bitireyim. Veli Aslanba kardeşim mesleğinin ilk yıllarında verdiği ödevi kontrol ederken ödevini yapmayan öğrencilerin elinin ucuna elindeki kırmızı kalemle vuruyor. Ödevini yapmayan bir kız öğrencinin eline vururken kalem elinden düşer. Veli bey eğilip kalemi almaya fırsat olmadan öğrenci gözyaşları içinde kalemi yerden alıp, cebinden çıkardığı mendille kalemi silip öğretmenin eline verir. “ **Neden böyle yaptın?**” dediğinde Veli beyin aldığı cevap:“ **Öğretmenim kalem tozlandı, elin batmasın toz olmasın diye, sildim.**”der. Bu samimiyet ve gözyaşını gelin izah edin. İşte Öğretmenlik böyle bir şey.

Genç meslektaşlarım hangi kepenek altında, hangi yiğidin, nasıl bir yüreğin yattığı belli olmaz. Bizim görevimiz o kepeneklerin altında yatan yiğitleri, yürekleri çıkarıp bulmaktır. Bu nedenle hiçbir öğrenciyi harcama lüksüne sahip değiliz..

Mesleğe yeni başlayan genç meslektaşlarımdan, emekli arkadaşlarıma kadar tüm öğretmen arkadaşlarımdan buruk geçen öğretmenler gününü kutlar, çalışan kardeşlerime başarılar, emekli arkadaşlarıma da sağlık ve afiyetler temenni ederim.

Not: Hayatta “ KEŞKE” ve “ ŞİMDİKİ AKLIM OLSAYDI” demememiz için, seminerlerimde gözyaşları içinde itiraflarda bulunan kardeşlerimizin pişmanlıklarını “ TELAFİSİ MÜMKÜN OLMAYAN PİŞMANLIKLAR” adlı kitabım, ERGUVAN yayınları tarafından baskısı yapıldı. Arzu eden okurlarım kitabımı Kitap Yurdu- Emek Dağıtım- İdefiks- Diyanar- BKMK (Bursa Kültür Merk) Babil. Com. İle MANİSA'DA da MUTLU kitabevinden temin edebilirler.www.kadirkeskin.net